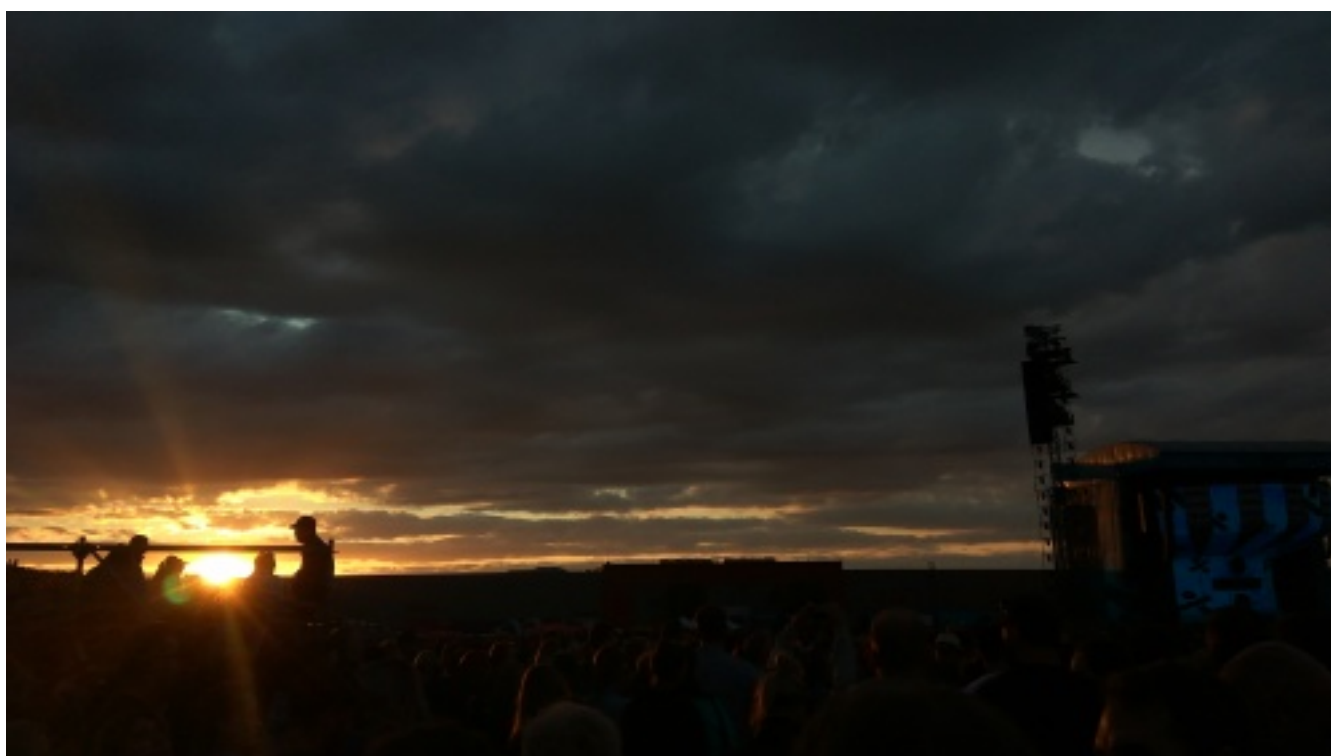

Na podzim, kdy jsem jezdil s klukama kolem Mikulova jsem na jedné z občerstvovacích stanic, kde fungoval internet, koupil lupeny na koncert Ed Sheerana. V neděli jsem v pět nakopnul svůj vehikl a po zacpané dálnici jsem přískoky dorazil na Chodov. Nechal jsem zde auto, protože dál se plazit se mi nechtělo. Dalším překvapením byla zavřená lávka přes dálnici, takže se k Metru šlo oklikou. Naštěstí někdo křídou na zem namaloval zkratku přes parčík. Na Letňany jsem dorazil před poslední písničkou předskokana. Už při vstupu jsem zaznamenal fronty před záchody, což mě odradilo dát si pití. Ani jsem se nikam necpal dopředu, protože jsem čekal, že po konci koncertu bude problém se včas přesunout k autu. Při zapadajícím slunci mohl koncert začít.

V devět Sheeran nastoupil. Zvuk byl i vzadu slyšet dobře, ale chybělo to podstatné—kontakt s lidmi. Osmdesát tisíc lidí našlapaných na prašné louce. Možná vepředu si to užívali, ale vzadu brnkání na kytaru a loping do toho, to nějak nefungovalo. A hlavně ten looping. Například u [Endru](#), který pravidelně jezdí do Pejru, looping беру. Než své písně nasmyčkuje, tak alespoň pobaví. A tak na tomhle koncertě stojím a přemýšlím, co tady vlastně dělám. Vzpomenul jsem si na jednu povídku sci-fi od Josefa Nesvadby, kdy vesmírný hrdina Nemo se vrací ze svých cest na Zem, ale nikdo ho nevíta, nezná. Ale všude hrajou klasiku, muziku, kterou, když opouštěl Zemi, skládal jeho syn a která se mu tenkrát zdála divná. Jenže ta přetrvala a na něj si už nikdo nevzdechnul. Bude ještě Ed Sheeran za pár let na hudebním nebi až generace, která ho teď zbožňuje odroste? A nebo překoná čas a já jsem ten Nemo? Každopádně jsem si dal závazek, že jestli ještě jednou do

toho mikrofonu zaskučí, jedu domů. V půl jedenácté jsem opustil svůj flek a odkráčel jsem na Metro. Bylo narvané. Odcházelo hodně lidí. Dálnice nazpátek nepatřila k liduprázdným, proto jsem dorazil do Pejru před jednou ráno.

